

vergaderingen zijn alleen samenkomsten van Kerken, die slechts enkele uren of dagen duren en daarna er niet meer zijn. Een Synode of Classe is niet een soort bestuur, dat zijn vaste vergadering houdt, zijn eigen taak heeft, en zijn werk tot een volgende Synode-samenkomst kan uitstellen. Elke synodale of classicale vergadering heeft haar taak af te doen; zij houdt daarmee op te zijn; en iedere volgende vergadering ontvangt een nieuw bestaan door de geloofsbrief van de afgevaardigden der Kerken en een nieuwe taak door de lastbrieven en wat verder uit de Kerken inkomt, naar den regel, die in de Kerkenorde is overeengekomen. Een vaste, eigen taak van Synoden, die van Synode tot Synode zou loopen als „Synodewerk”, waartoe de Kerken geen opdracht hebben te geven en die geen taak der Kerken is, zulk een werk bestaat niet. Dat de Generale Synode de Kerkenorde bijhoudt en over de Belijdenis oordeelt, geschiedt slechts krachtens de gezamenlijke opdracht der plaatselijke Kerken, die zich tegenover elkaar verbonden hierin niet afzonderlijk te handelen en die op dit accoord hun kerkverband doen rusten. Hierbuiten en hierboven bestaat er geen vast synodewerk; wat buiten Kerkenorde en Belijdenis gaat heeft de Synode slechts te behandelen voorzover de Kerken haar hierover opdracht geven of voor zooveel het uit de Kerkenorde volgt. De Kerken kunnen daarbij echter nooit haar eigen taak aan een Synode overdragen.”⁴⁰⁾

⁴⁰⁾ Idem. 26-10-1901.

LACH EN ERNST

„Dat u dan niemand oordeele.....
Dat dan niemand u overheersche.....
Doodt dan uw leden.....
Zoo doet dan aan.....”

Coloss. 2 : 16a, 18a,
3 : 5 a, 12a.

Dat God om Satan kan lachen en doen lachen, omdat Hij hem als tegenpartijder zoo volkomen ernstig nam, zagen we uit Col. 2 : 15 een vorig maal. Toen was ons thema dus: ernst en lach, de laatste ontplooit zich uit kracht van den eersten.

Maar nu dan, wat voorts ons zelf betreft, Gods „medearbeiders”. Wij mogen en zullen uit kracht van zijn ernst en lach beide nu lachen in de eerste plaats en den tegenstander voorts ernstig nemen vervolgens. In Catechismusreeksen is het aldus te zeggen: daar was eerst de zware, doodelijke ernst der mateloze ellende, daar was vervolgens de blijde gulle lach der verlossing, maar nu mag en moet er bij Gods verloste volk ook wezen zoowel de lach als de ernst der heiligmaking in dankbaarheid.

Lach.

Want hoor nu Paulus' toespraak: dat u dan niemand oordeele in spijs of in drank, in het stuk van feestdag enzovoorts, en dat niemand nu u overheersche naar zijn wil in (quasi-)nederigheid en dienst der engelen. Zoo rekent nu Paulus af met die „ernstige” christenen, of hen, die voorgaven dat te zijn. We zagen het reeds, zij konden zoo gewichtig doen, eenerzijds vreezend voor overheden en machten, blijkbaar omdat deze hen aan de stof konden kluisteren, anderzijds met pose van ootmoed de engelen vereërend en zoo de allure ophouden van hooge geestelijke menschen te zijn. Met dat soort ernst rekent de apostel radicaal af, nu hij in al het voorgaande van dezen brief zoo heeft gesproken over den Christus. In Hem woont de volheid, en Hij is het Hoofd van die engelen, dus hebt gij hen niet te vereëren, want zij zelf zijn aan Hem ondergeschikt, die ook uw Hoofd is. En die andere overheden en machten, daarvoor hebt ge niet bang te zijn en daarvoor niet zulk ontzag te koesteren, dat de toevlucht neemt tot ascetische lichaamskastijding als ware deze een probaat middel om aan hun invloed te ontkomen, — want hoe heeft hen God in Christus' kruis belachelijk aan de knak gesteld. Als het zoo staat, laat dan uw christelijk leven niet getypeerd zijn door die eigenwillige vrees, noch door dien eigenwilligen ootmoed. Laat dan niemand u de baas zijn met zijn schijnvrome argumenten. Leg dan al dat fraais triomfantelijk naast u neer. Laat u niet imponeren door wat zij afgeven op uw lichaam dat permanent onder het oordeel zou liggen, noch door wat zij voorgeven aan „deemoed” voor uw geest die met het hogere contact zoekt te bereiken. Lach dan om de heele sante kraam der eigengerechtigde ascese en mystieke indrukskerf. Lach weer blij tot het werkelijke leven, dat leven met lichaam en ziel, dat door Christus aan het licht is gebracht en in Hem de volheid begroeten mag.

Maar dan ook..... ernst.

Want mocht iemand meenen, dat op deze manier het „vleesch” maar den vrijen teugel wordt gelaten, dat nu de mensch „zijn gang kan gaan”, dat hij nu zijn lichamelijke driften niet meer heeft te regeeren en zijn geestelijke aspiraties niet meer heeft te controleren, ja zich niet meer geestelijk heeft te oefenen, laat hij dan weten, dat het met dit evangelie van den lachenden God der volkomen verlossing pas waarlijk ernst wordt bij zijn met-Hem-lachend-volk. Want zooals Zijn lach der verlossing pas kon open gaan uit

Iedere gedachte aan een regeerende synode moet daarom radicaal worden losgelaten, „want dat is niets anders als..... de paus.

De kerkeraden regeeren de kerken.....

En de kerkeraden maken nu verder de classen en synoden. Niet omgekeerd.

Classen en synoden hebben hun bevoegdheid van de kerkeraden. Niet omgekeerd.

En dat wel in gebondenheid aan de kerkenorde, die in art. 84 alle heerschappij over een kerk aan de andere kerken ontzegt.....

Een synode is slechts een tijdelijke samenkomst tot openbaring van het kerkverband, die niet de minste macht over de kerken heeft, maar een samenkomst van kerken is, om de betekenis van het kerkverband voor het heil der kerken en de eer des Heeren te laten gelden en aan de roeping der gezamenlijke kerken naar buiten uiting te geven.

En als de vergadering afgelopen is, dan is er geen synode meer; en dan is er geen classe meer; dan zijn er slechts kerken en in iedere kerk, wanneer de opzieners samen komen, kerkerad. En die kerkerad regoert zelf de gemeente naar Gods Woord in gebondenheid aan belijdenis en Kerkenorde, maar zonder verdere bepalingen, dan die hij zelf moet maken.”⁴¹⁾

C. V.

⁴¹⁾ Zie: De Heraut, 10-3-1893, No. 794.

UIT DE SCHRIFT

den ernst, waarmee Hij voor de zonde betaling vroeg, zoo kan en moet nu bij Zijn dankbaar volk de ernst weer betracht worden als vrucht van dien matelozen lach over Gods triomf en Satans nederlaag. Want nu weet die mensch, dat een uitgelachen Satan nog duizendmaal booser en gevaarlijker is voor wie in zijn bereik leeft, dan een die door God nog ernstig moest genomen worden. Nu weet gij zijn stuiprekkings in grooten toorn. En meer, nu weet ge pas iets van de kracht van uw boose vleesch, nu God zooveel alles, in moest zetten om den tegenstand te ontmantelen. Dus begint nu de verbeterde strijd. Nu begint de oorlog uit kracht van de overwinning. Nu zal de triomfeerende kerk, de lachende ook de strijdende zijn in zwaren ernst. Daarom..... doodt dan uw leden, die op de aarde zijn. Te weten hoerij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, gierigheid welke is afgodendienst (3 : 5, v.). Nu gaat ge de zonde ontleden en specificeren en tevens zien in onderlinge verbanden, omdat ge de wet van God nu gaat zien in haar geestelijke samenhangen. En zoo, specificerend, gaat ge strijden, vechten, kruisigen, doden, begraven, dien „ouden mensch” namelijk. Ge lacht om dat strijdvlak, waar men beuzelt over kastijding van het lichaam. Want ge ontdekt nu, dat die menschen wel zeer gewichtig doen over de geestelijke oefening, maar dat het in den grond

„De eerste en de laatste Bijbelhoofdstukken”, II, slot

Ons vorige artikel kwam hierop neer, dat prof. v. Niftrik eerst dan met Marnix vruchtbaar zou kunnen spreken over de vraag, of hij enkele hoofdstukken van den bijbel al dan niet „schrapt”, indien vooraf ook door hem is erkend, dat hij over heel de Schrift anders denkt dan wij. Ik zou me kunnen voorstellen, dat prof. v. Niftrik b.v. op de vraag, of hij gelooft aan de „historische werkelijkheid” van Genesis 1—3 volmondig antwoordt „ja”; en dat hij daarmee op den eenvoudigen hoorder den indruk zou maken, toch wel heel anders tegenover deze hoofdstukken te staan, dan b.v. dr. Geelkerken, destijds in 1926, met zijn „hogere werkelijkheid”. Maar ben ik nu de plank heel ver mis, als ik geloof, dat prof. v. Niftrik, nader ondervraagd over zijn „ja” op bovengestelde vraag, toch zou moeten toegeven, en ook willen toegeven, dat het maar de vraag is, „wat vooreen historische werkelijkheid in dit geval bedoeld is”? En indien hij als geleerde erkent, dat „historische werkelijkheid” in zijn mond nog heel wat anders is dan in den mond van een gereformeerde, dan zal prof. v. N. meteen moeten toegeven, dat een gereformeerde, zonder hem ook maar in het minst te willen beleedigen, zeggen kan: maar wat u historische werkelijkheid noemt, dat noem ik heel wat anders; ik verklaar, dat u Genesis 1—3 „schrapt”. Daar moet prof. v. N. dan niet boos om worden; want als b.v. ook ik zoo'n dwaas ben in het lezen van den bijbel als K. Barth het, als hij eerlijk spreekt, van mij wel zeggen moet, want heusch, ik ben zoo'n dwaas, dan moet prof. v. N. van mij, K. S., zeggen: man, je begrijpt van de werkelijke bedoeling van Gen. 1—3 geen letter; je bent heusch, 't spijt me wel, maar 't moet er maar eens uit, je bent heusch een dwaas in het lezen van het toch wel historische werkelijkheid bezittende drietal kapitels Gen. 1—3; en, — wanneer iemand geen letter begrijpt van den zin

der zaak zoo door en door oppervlakkig is en niets dan schijn en zelfbedrog. En ge ontdekt nu, dat de strijd, die waarlijk ernstig heeten mag, op een ander vlak ligt, tegen een anderen, heuschen vijand wordt gevoerd, een die woont in uw eigen zondig hart naar den ouden mensch. Nu ontdekt ge de voosheid van elk schema van hoog en laag van alle dialectiek en „spannings”-theologie, nu ontwaart ge de lichtzinnigheid van alle spreken over „de hogere dingen”, en ge keert terug en gaat over tot den werkelijken strijd, met open oogen nu, tegen de concrete zonden, in haar kwaliteit van overtreding van Gods nauwgezette geboden.

En zoo gaat ge nu daartegenover aandoen — neen, niet als hogere kennismenschen, maar als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden — de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, en boven alles de liefde als den band der volmaaktheid. En ge ziet er nu zelf op toe, dat de vrede Gods in uw harten heersche. Voor het woord van Christus in zijn heerschappij maakt ge ruimte en ge onderricht en vermaant elkander met psalmen en liederen van het heil des verbonds. En dat alles in Jezus' naam, omdat Hij Heer is, dankende God en den Vader door Hem. — Want zoo concreet als de strijd tegen den ouden mensch moet zijn, zoo nu evenzeer de opstanding van den nieuwen. In dat stuk zegt ge niet „het moet me gegeven worden”, en stribt ge niet tegen „mijn natuur is nu eenmaal bits en stug” en „mijn aard is niet makkelijk en toegenegen”. Want ge hoordet dat ge in Christus alles ontvingt, wijl in Hem de volheid woont en Hij de tegenstanders zoo radicaal voor Vader onmaskerd heeft. Op dien grondslag zult ge zelf AANDOEN, en regeeren reeds de innerlijke bewegingen van het HART en zijn UITGANGEN niet minder. Ge laat niets over aan stemmingen, natuurlijke geaardheden, karaktertrekken, maar, dat alles kenende en in het licht van dit Evangelie nu pas scherp onderkende, bindt ge den strijd aan en staat ge op naar een duidelijke norm van het oneindige, maar scherp afgeteekende gebod des Heeren.

En nu wordt de strijd zwaar, en bitter voor het kwade vleesch dat al dezen tijd nog tegen is. Maar... zoals Uw God lacht, omdat Hij ernstig nam de tegenpartij die in den hemel kwam als een nauwkeurig getuige à charge, zoekend wien hij zou mogen verklagen, zoo moogt gij nu van dien lach uitgaan om ernstig te nemen diezelfde tegenpartij welke nu rondgaat als een brieschende leeuw zoekend wien hij zou mogen verslinden. Ge zijt strijdende kerk, niet om straks triumfeerende te worden, maar omdat ge triumfeerende zijt en het alleen in den weg van zoo verbeterde strijd kunt en moogt blijven. En aldus moogt ge de aarde beërven, de nieuwe, waar lach en ernst hun eeuwige harmonie en samenhang en eenheid zullen blijken gevonden te hebben in en om en voor en door Hem, wien gij met eeuwigen lach in volstrekten eeuwigen ernst onbelemmerd en voleind moogt loven en prijzen.

U.

H. J. S.

KERKELIJK LEVEN

van een drietal hoofdstukken, dan „schrapt” hij ze eigenlijk; of oneigenlijk, hoe je het maar zeggen wilt. En als prof. v. N. van mij nu voortaan zegt, dat Marnix en ik Gen. 1—3 schrappen, dan zal ik niet in het minst boos wezen, ik zal me verheugen. Want aan al de barthiaansche dominees, en aan al de studenten buiten of binnen de Vrije Universiteit, die met Barth zoo'n beetje spelen, en aan alle studenten ook van dr. K. Dijk, die in het synodocratische Kampen de „Kleine Dogmatiek” van dr. van Niftrik heeft opgenomen (wat onder K. S. niet gebeurd zou zijn) onder de ter nadere bestudeering aan de studenten aanbevolen boeken, aan alle deze lieden zou dan duidelijk zijn, dat tusschen prof. v. N. en ons de Schrift ligt. En dat wij nog steeds met Assen het eens zijn, al zijn degenen, die ons uit de kerk geworpen hebben, voor een groeiend getal zelf aan Assen ontzonken; daarom deden ze het ook, al hadden ze ook andere motiefjes, gedictieerd o.a. door dr. K. Dijk.

Dat de Schrift ligt tusschen prof. v. N. en ons kan b.v. blijken uit volgende aanhalingen uit diens „Kleine Dogmatiek”:

„Het eerste het beste pamflet van „De Dageraad” kan ons ervan overtuigen (!) dat er gewoon menselijke fouten en vergissingen in den Bijbel staan; vergissingen in getallen, data, feiten..... Het komt er voor ons op aan, goed in te zien, dat het niet anders kan dan dat de Bijbel een zeer menselijk boek is” (199).

Kijk, dat ik de pamfletten van „De Dageraad” dom vind, doet hier weinig ter zake. Wel is hier ter zake, dat wij zeggen: hier schrapt men ons „gehalte”.

Dan:

„In dit verband merken wij..... op, dat de verhouding van goddelijke en menselijke natuur in den persoon van Jezus Christus, zooals de christo-

logie moet Woord

Nu he Smit uit theorie mensche Verdes

„De Waan

Dat formeert v. N.'s „Z e u g der, a l

En d ons, het 22, dan reerd z d e n. Ze

„geinspi bijbelho beleedige ken de

die doet, Houd d v. Niftr

„Wj het be maar Schrif versel reerd d

de in wacht Woord W o c

d a t d e B j

Zulke der — de bijbel behande n a wild

dat niet v. N. n i verstand (hij kon landsche stabi

wa a r van was d e n e

Precie Daarc w j, met fessies, „conclus lag; w i

Neen, man n. we e r d e Velu

pen ze c Gods het, als de mys

Nu z reforme en dat „geloov dat dat

manna, geen o b a t h v o o g e n b l

we van d a t z e h e i d e r j

laat ga manna en dat intocht konden levende.

We z dat U want d ik me, wat he e i g e

1—3 w collega christel een dit

formeel hooren als van op een

geversv schrift daarin vraagd